

BÁRDOS B. ARTHUR

Befordultam a konyhára...

Évámhoz/Évámnak

*Főzőkanalad egy pillanatra
fönnakad a levegőben akár
a gyülemelő fortissimo előtt*

*erőtcsiholó karmesteri pálca –
ilyenkor a sistergő konyha
gőze és kiszarolt hagymabűze*

*lábosok odakozmált zsiradéka
torkodban csökönnyös gombóccá sűrül
képtelen vagy kiköpni vagy lenyelni*

*mint annak idején átlényegült
ízlésedben a polgári csökevényt
s így ezen a napon mikor fönnakad*

*főzőkanalad a gázrózsák lángot
lövellő banalitása fölött –
rádöbbsz míg bőrödről a veríték*

*iniciálé-cseppjei csorognak
alá hogy már negyvenen túl jár lányod
és te – a szökőévek remeke*

*február huszonkilencedikén
a hatoshoz egy hetest párosítva
lépted át hatvanhetesen a konyha*

*korszakalkotó küszöbét a mába
Fazékaidban forr a mindennapok
szakácskönyveinek sava-borsa*

*s most főzőkanalad lelassítva
fordulatait a fogyasztó piac
ízeit nemesítő ételekben –*

*visszakavar talán két emberöltőt
mozgósító röpke pillanatra
(mi nem fér el öröklényi pillanat*

*rugalmas gumifalai közél!...)
ősi konyhád (Kolozsvár, Széchenyi tér)
erotikus emlékéi asztalához*

*mely alatt kezem térdeidre tévedt
s később az ocsmány évek alag-
soraiban egymáshoz tapadtunk*

*Amolyan live-történelem boszorkány-
konyhájában potyolták porciókra
étvágygerjesztő húsunk legjavát*

*ám életkorunk megrághatatlan
s némely évezredvég-bél kipréselne
bűzmentesre ventillált árnyékszékén:*

*pfuj!... leöblítendő metafora!...
Ezzel szemben kettőnk konyhanyelvét
csípősre hegyezve kiöltjük bölcs*

*Einstein-modorban a vandál világra
Ejl... inkább csillapítsd sütőkemencéd –
árad az édes vargabélesillat*

*s bebalzsamoz transzilván utópiát
Vagy lassú tűzön pirítsd ropogásra
konyhánkívüli kannibáljainkat!*

1992. március 10.

Ez a ház

egy roppant hűtőszekrény
 jegeskérgű rekeszébe rejt,
     végső porcikádig megaláz:
 a csecsemőt, kölyköt, sihedert,
 ami voltál (férfi, hős, áldozat)
     aki lehetnél s már nem lehetsz.
 Most a boncoló tilója metsz
 keresztül-kasul. A kutató
     vélt titkaidban matat,
 hogy a kimutatható
 csőd felvagdalt zsigereiben
     tetten érje az ismeretlent,
     hátha a sok nem-re
     rábólint egy igen
 s nicsak, pléh-visszhangú verembe
     gördítenek újfent,
 karbolsavas fiókban fekszel
 kifosztottan: a vegyszer
     bűze bebalzsamoz
 mulékony léteddel dacolva.
 Haláltusázik az idő,
     megfertőzöitten lapul a
 fõlszabdalt test kövesedő
     rostjaiban. Helyzeted akut.
 Lábujjadra kötik a nemzet-
     közi útilaput.
 Ez vagy: póre kartotékadat,
 mindegy ki, mikor nemzett ---
     a hófehér lepel alatt
     kivetkőztél újra
 magadból:
 az emberből kirí a hullá !

1992. november 19.